

РЕШЕНИЕ

№ 6981

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 18.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10721** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.195б от Закона за водите/ЗВ/ и чл.166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор, чрез юрк. Г. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 64/16.10.2023 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ , с който е установено публично държавно вземане за такса за разрешеното право за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2022 г. – 31.12.2022 г. в размер на 298 147,55лв. и дължимата законна лихва за периода от 16.02.2023г. до 16.10.2023г. в размер на 24 500,93лв, както и законната лихва до окончателното погасяване на главницата от датата, следваща датата на издаване на акта.

Твърди се, че оспореният акт е издаден в нарушение на материалния закон, че размерът на таксата е определен в противоречие с констатациите в издадения КП. Счита, че от една страна в АУПДВ се констатира, че обемът на декларирания от дружеството ползван обем вода не надвишава определения с разрешителното лимит, поради което следва да се приложи разпоредбата на чл. 12 ал.3 т.1 от Тарифата, но въпреки това органът е приложил нормата на чл.12 ал.3 т.2 от Тарифата, поради което акта се явява незаконосъобразен. Твърди, че независимо, че дружеството е представило два броя декларации с различен единичен размер на таксата, то органът е

следвало да извърши дължимата проверка и правилно да приложи закона. Иска се отмяната на АУПДВ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата, претендира разноски.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на процесната жалба, като моли оспорването да бъде отхвърлено с оглед спазване всички законови изисквания при постановяване на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки. Като такава - подлежи на разглеждане по същество.

АУПДВ е издаден от компетентен орган съгласно чл.195б ал.1 от Закона за водите вр. чл.166 от ДОПК. Същият е постановен в надлежна писмена форма, съдържаща изискуемите реквизити и най-вече ясни фактически и правни основания позволяващи да провери решаваща му воля.

По съществуващото на спора съдът съобрази:

С оспореният АУПДВ, директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] е установил и не е спорно между страните, че с разрешително № 01420025/10.05.2021 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, на „Напоителни системи“ ЕАД е предоставено правото на водовземане от яз.Б. и яз. Б. с разрешена цел: земеделски цели- за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури с лимит на ползваната вода от язовир „Б. – до 130млн. кум м. годишно, от язовир „Б.“ до 28 млн. кум м. годишно. В раздел „такса за водовземане“ на разрешителното, е вменено задължение за заплащане на такса в размер и срок съобразно Тарифата на МС по чл. 194 ал.6 от Закона за водите, като към момента на формиране на таксата приложима е Тарифата, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г, обн. ДВ, бр.2 от 6 Януари 2017г.

При извършена проверка от експерти на БД И. на 20.02.2023 г., обективирана в констативен протокол № Пз-057/20.02.2023 г. е констатирано, че не е заплатена дължимата такса за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2022 г. – 31.12.2022 г., която е в размер на 298 147,55 лв.

На дружеството, с писмо изх. № ПО-02-198/20.06.2023 г. е предявен констативния протокол от извършената проверка и покана за доброволно изпълнение на задължението, връчени на 21.06.2023г., като към датата на постановяване на процесният акт сумата не е платена. Поради това и на основание чл.195б ал.1 във връзка с документите по чл.195б ал.2 и чл.194 ал.1 т.1 б.“а“ и ал.6 от Закона за водите вр. чл.166 ДОПК, и Т. таксите за водовземане , за ползване на воден обект и за

замърсяване е установено задължение в посоченият размер.

В рамките на съдебното производство, по искане на жалбоподателя е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза с цел установяване размерът на дължимата такса за водовземане за посоченият период с оглед приложимата тарифа за периода.

Видно от заключението на вещото лице служители на Б. дирекция И. район [населено място] са извършили проверка по реда на чл. 194б ал.3 от ЗВ като са съставили К № Пз18//26.01.2023г и № Пз-057/20.02.2023г., за периода 01.01.2022-31.12.2022г. жалбоподателят е използвал водите от яз. „Б.“ и „Б.“ в съответствие с утвърдените от министъра на околната среда и водите месечен график, като не е установено превишаване на разрешените за ползване водни обеми с месечния график. За цел „обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури не се установява различие за формулиране на целта, не се установява коментар относно подадените две декларации по чл. 194б от ЗВ с различни данни за такса, като същите отчитат еднакви количества воден обем, но са умножени с различен корекционен коефициент /1,3 и 0,7/, което довежда до различен размер на дължимата такса. Между КП № Рз-057/20.02.2023г. и подадените две декларации няма разлика в отчетените годишни обеми за всички обекти. Вещото лице е посочило и разликата между декларираното задължение и установеното от органа, съобразно различните декларации.

Заключението на вещото лице е прието като изготвено от експерт със съответната компетентност, изготвено в съответствие с поставените задачи и обхват на експертизата и неоспорено между страните.

Ключово за така установената разлика се явява приложението на коригиращият коефициент по чл.12 ал.3 т.1 от Тарифата. По силата на въпросната разпоредба когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава, както следва: 1. когато отчетният обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури – по 0,7“. 2. Когато отчетният обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури - по 1,3.

Съгласно чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и ал. 6 от Закона за водите за правото на използване на водите се заплаща такса за водовземане, чиито размер, начин и ред за изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За дължимата годишна такса за водовземане за 2022 г. е приложима Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в сила от 16.07.2019 г. Съгласно чл. 12, ал. 3 от Тарифата, когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава, както следва: 1. когато отчетният обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури – по 0,7; 2. когато отчетният обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2, за съответните култури

– по 1,3. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Тарифата, таксите за водовземане от повърхностни води и от подземни води се определят на базата на отнетия обем вода, целта на ползване на водите и съответните норми за водопотребление по чл. 117а от ЗВ. Формулата, с която се определя таксата за водовземане от повърхностни води, освен в случаите на водовземане от повърхностни води с цел електропроизводство от водноелектрическа централа, е посочена в чл. 11, ал. 1. Единичният размер на таксата за водовземане от повърхностни води с цел напояване е даден в чл. 12 ал. 3 т. 1 и т. 2, като корекционният коефициент се определя в зависимост от отнетия обем, който в случая е по-малък от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури. Това е така, тъй като видно от подадената от дружеството декларация по чл. 194б ЗВ е посочен отнет годишен воден обем, който е под разрешеното количество. Поради изложеното следва да се приеме, че приложим е коефициентът по т. 1 в размер на 0,7, а не погрешно декларирания от дружеството коефициент в размер на 1,3.

Съгласно разпоредбата на чл.194б ал.1 от Закона за водите ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. Предвидено е задължението по декларацията да се внася в срок до 15 февруари/ал.2 на посочената разпоредба/.

На базата на декларирана информация и съгласно ал.3 на чл.194б от ЗВ, директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията и съответствието ѝ с резултатите от собствения мониторинг; показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол.

При установено несъответствие между декларирано и установено директорът издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията. Актът се съобщава на задълженото лице/ал.4 на нормата/.

В настоящият казус безспорно се установява, че по силата на разрешителното за водоползване, максимално допустимият обем на ползвана вода е 130 млн. куб.м. годишно за яз. Б. и 38 млн. куб.м. за яз. Б.. При превишаване на този обем следва да се приложи коефициента по чл.12 ал.3 т.2 от Тарифата. Декларираният от дружеството обем за 2022 г. обаче е [ЕИК] куб.м куб.м. и като такъв е по-малък от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 3 т.2 ЗВ. В този смисъл спрямо него е приложим коефициента по чл.12 ал.3 т.1 от Тарифата. Погрешното деклариране от страна на дружеството за част от водните обеми по-високият коефициент не освобождава административният орган от дължимата проверка. Следва да се има предвид, че още в самата декларация на дружеството е налице разминаване на данни – деклариран обем и приложим коефициент, което с аргумент на по-силното основание от посоченото в чл. 19б ал.3 от ЗВ налага директорът на басейнова дирекция да извърши надлежна

проверка за да определи правилно дължимата такса. Въпреки това проверка не е осъществена, поради което се налага еднозначно извода, че процесният АУПДВ е постановен при съществено нарушение на производствените правила довело и до материална незаконосъобразност на същия. В конкретният казус органа неправилно е приложим коефициента по чл. 12 ал.3 т.2 от Тарифата.

Съгласно Наредба за нормите за водопотребление и чл. 1 от същата с нея се определят норми за водопотребление за напояване на земеделски култури. Ал. 2 от същата гласи, че нормите за водопотребление по ал. 1 се прилагат при: 1. определяне на оптималните водни количества в процеса на издаването на разрешителни за водовземане; 2. изчисляване на годишните такси за водовземане по реда и начина, определени в Тарифата по чл. 194, ал. 6 от Закона за водите. Съгласно чл. 194 от ЗВ таксата по ал. 1, т. 1, букви "а" и "б" за повърхностни и подземни води се определя на базата на отчетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а. В този смисъл не се споделят възраженията на ответника, че относимият коефициент не зависи от обстоятелството дали е превишено или не разрешеното водно количество.

Като краен резултат съдът намира, че оспореният акт следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от жалбоподателя разноси в производството, както следва: 50 лв. за държавна такса, 300 лв. възнаграждение за вещо лице и 100 лева юрисконултско възнаграждение. Поради това и на основание чл. 173 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, 62 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане № 64/16.10.2023 на директора на Б. дирекция „И. район“

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“ – [населено място] да заплати на „Напоителни системи“ ЕАД сумата от 450/четиристотин и петдесет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване са касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: